

Eduskunnan talousvaliokunnalle

Lausunto
7.11.2022

VN/17/2022

1/7

Talousvaliokunta; kuuleminen 8.11.2022

HALLITUKSEN ESITYS EDUSKUNNALLE JULKISTEN TYÖVOIMA- JA YRITYSPALVELUIDEN UUDELLEEN JÄRJESTÄMISTÄ KOSKEVAKSI LAINSÄÄDÄNNÖKSI (HE 207/2022 VP)

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki työvoimapalveluiden järjestämisestä ja laki työllistymisen monialaisesta edistämisestä. Laki julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta (916/2012) ja laki työllistymistä edistävästä monialaisesta yhteispalvelusta (1369/2014) kumottaisiin. Lisäksi esityksessä muutettaisiin elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksista annettua lakia, kunnan peruspalvelujen valtionosuudesta annettua lakia, työttömyysturvalakia, työttömyysetuuksien rahoituksesta annettua lakia, työttömyyskassalakia, ulkomaalaislakia, valtionavustuksesta yritystoiminnan kehittämiseksi vuosina 2021–2028 annettu lakia, palkkaturvalakia, merimiesten palkkaturvalakia, ammatillisesta koulutuksesta annettua lakia sekä eräitä muita lakeja.

Esityksessä ehdotetaan julkisten työvoimapalvelujen järjestämisvastuu siirrettäväksi valtiolta kunnille. Työ- ja elinkeinotoimistot lakkautettaisiin. Kunnille siirtyviä tehtäviä hoitava henkilöstö siirtyisi liikkeenluovutuksella valtiolta kuntiin ja kuntayhtymiin. Julkisten työvoimapalveluiden järjestäminen muodostaisi kunnille uuden valtionosuustehtävän. Kuntien vastuuta työttömyysetuuksien rahoituksesta laajennettaisiin. Eräitä valtion tehtäviä järjesteltäisiin valtion sisäisesti.

Laki työvoimapalveluiden järjestämisestä (*järjestämislaki*) sisältäisi yleiset säännökset työvoimapalveluiden järjestämisestä ja tarjoamisesta asiakkaalle sekä työvoimapalveluiden järjestämiseen liittyvästä valtionosuusrahoituksesta, säännökset kunnan järjestämisvastuusta sekä säännökset julkisten työvoimapalveluiden ohjauksesta ja valvonnasta. Lisäksi järjestämislaki sisältäisi säännökset työnhakijan palveluprosessista ja julkisista työvoimapalveluista sekä niihin liittyvistä tehtävistä.

Tausta ja tavoitteet

Pääministeri Sanna Marinin hallituksen hallitusohjelman keskeisenä tavoitteena on työllisyyden vahvistaminen ja työllisyysasteen nostaminen 75 prosenttiin. Hallitusohjelman mukaan kuntien roolia työllisyyspalveluiden järjestäjänä vahvistetaan. Ensimmäisenä toimenpiteenä käynnistettiin 1.3.2021 työllisyyden edistämisen kuntakokeilut, joissa kokeilukunnat

vastaavat osin alueensa työ- ja elinkeinopalveluiden tarjoamisesta. Ke-
vään 2021 puoliväliriihessä hallitus päätti julkisen talouden suunnitel-
masta vuosille 2022–2025. Samalla hallitus päätti jatkaa valmistelua TE-
palvelujen siirtämiseksi kunnille.

Työvoimapalveluiden järjestämisvastuun siirtoa koskevan uudistuksen ta-
voitteena on kasvattaa työllisyyttä edistämällä työn kysyntää ja tarjontaa
valtion ja kuntien välisellä yhteistyöllä sekä vahvistaa alueiden elinvoimaa
ja kilpailukykyä asiakaslähtöisillä palveluilla hyödyntämällä kuntaekosys-
teemin mahdollisuuksia. Yksi uudistuksen keskeisistä elementeistä on
kannustava rahoitusmalli. Tavoitteena on laajentaa kuntien vastuuta työt-
tömyysetuuksien rahoituksesta siten, että rahoitusvastuu kannustaa kun-
taa huolehtimaan alueen työllisyydestä sekä järjestämään työttömille
työnhakijoille mahdollisimman tehokkaasti palveluja, jotka johtavat työllis-
tymiseen.

Keskeiset ehdotukset

Järjestämisvastuu

Julkisten työvoimapalvelujen järjestämisvastuu siirrettäisiin työ- ja elin-
keinotoimistoilta kunnille. Kunnille siirtyisivät myös elinkeino-, liikenne- ja
ympäristökeskusten julkisiin työvoimapalveluihin liittyvät hankintatehtävät
ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimis-
tojen kehittämis- ja hallintokeskuksen julkisiin työvoimapalveluihin liittyvät
maksatustehtävät. Työvoimapalveluiden järjestämisvastuu muodostaisi
kunnille uuden valtionosuustehtävän, johon kunnille osoitettaisiin täysi-
määräinen rahoitus.

Valtiolla olisi jatkossakin kokonaisvastuu työllisyydestä ja työvoimapalve-
lujärjestelmän valtakunnallisesta toimivuudesta. Valtio vastaisi kuntien
työllisyydenhoidon tehokkuuden seurannasta ja arvioinnista sekä lailli-
suusvalvonnasta. Valtio tarjoaisi työvoimapalveluihin liittyvät valtakunnal-
liset tietojärjestelmäpalvelut sekä ylläpitäisi valtakunnallisia tietovarant-
toja.

Työ- ja elinkeinotoimistojen nykyisin hoitamat tehtävät, joita ei ehdoteta
siirrettäväksi kunnille, sijoitettaisiin valtionhallinnon sisällä uudelleen pää-
osin KEHA-keskuksen tehtäviksi. Poikkeuksena olisivat työ- ja elin-
keinotoimiston nykyisin hoitamat työntekijän oleskeluluvan osalupaan liit-
tyvät tehtävät, jotka siirrettäisiin Maahanmuuttovirastolle.

Kunta voisi järjestää työvoimapalvelut itsenäisesti, jos kunnan työvoiman
määrä on vähintään 20 000 henkilöä. Muutoin kuntien tulisi muodostaa
palveluiden järjestämiseksi työllisyysalue, jonka työvoiman määrä on vä-
hintään 20 000 henkilöä. Lisäksi alueen tulisi olla maantieteellisesti yhte-
näinen ja työmarkkinoiden kannalta toimiva. Kysymys olisi kuntien laki-
sääteisestä yhteistoiminnasta. Työllisyysalueen kuntien tulisi siirtää jär-
jestämisvastuu joko vastuukunnalle tai kuntayhtymälle.

Valtioneuvosto voisi myöntää poikkeuksen järjestämisvastuulliselle ta-
holle asetettavista vaatimuksista voimaannpanolaissa säädettävillä edelly-
tyksillä. Poikkeaminen olisi mahdollista, jos työvoimapalvelujen järjestä-
misen edellyttämän toiminnallisen kokonaisuuden muodostaminen ei
saaristoisuuden tai pitkien etäisyyksien vuoksi olisi muutoin tarkoituksen-
mukaista tai jos se olisi tarpeen suomen- tai ruotsinkielisten asukkaiden
kielellisten oikeuksien turvaamiseksi, saamelaiden kieltä ja kulttuuria

koskevien oikeuksien turvaamiseksi tai jos työllisyysalueen muodostaminen muutoin edellyttäisi useamman työssäkäyntialueen yhdistämistä. Poikkeusmahdollisuus liittyisi järjestämisvastuun siirtoon ja siitä säädettäisiin erillisessä voimaannpanolaissa. Poikkeamista koskevat hakemukset tulisi toimittaa viimeistään 31.10.2023.

Kunnille siirtyvien tehtävien rahoitus

Kuntien järjestämisvastuulle siirrettävät työvoimapalvelut säädettäisiin kunnan peruspalvelujen valtionosuudesta annetun lain mukaisiksi valtionosuustehtäviksi. Kyseessä on kunnille uusi valtionosuustehtävä, johon myönnettäisiin täysimääräinen rahoitus. Kunnille siirtyvien työvoimapalveluiden kustannukset ovat vuoden 2022 talousarvion tasossa karkeasti arvioiden vajaat 700 miljoonaa euroa sisältäen 70 miljoonan euron lisäyksen pohjoismaiseen työnhaunmalliin.

Siirtyvien työvoimapalveluiden rahoitus kohdennettaisiin valtionosuuksien kustannuspohjaan kahdella eri kriteerillä: tehtävien arvioituista kustannuksista 50 prosenttia kohdennettaisiin työttömien määrän perusteella ja 50 prosenttia 18—64-vuotiaiden asukkaiden määrän perusteella. Kotoutumiskoulutuksen arvioidut kustannukset kohdennettaisiin kuitenkin vieraskielisyyden perusteella, lukuun ottamatta kansainvälistä suojelua saavien ja heihin rinnastettavien henkilöiden kotoutumiskoulutusta, johon kunnille osoitettaisiin erillinen laskennallinen korvaus. Malliin sisällytettäisiin kahden vuoden siirtymäaika, jolla toteutettaisiin vaiheittainen siirtyminen laskennalliseen valtionosuusrahoitukseen siirtyvien tehtävien osalta.

Kunnan vastuu työttömyysetuuksien rahoituksesta

Työttömyysetuuksien rahoitusvastuita uudistettaisiin siten, että kunnan rahoitusvastuu laajenisi työmarkkinatuen lisäksi koskemaan peruspäivärahan ja ansiopäivärahan perusosaa. Lisäksi rahoitusvastuu alkaisi nykyistä työmarkkinatuen rahoitusvastuuta aikaisemmin ja kasvaisi portaittain työttömyyden pitkittyessä.

Rahoitusvastuu koskisi myös palvelun ajalta maksettavaa työttömyysetuutta, mikä tarkoittaisi sitä, että kunnan rahoitusvastuu ei katkeaisi työllistymistä edistävien palvelujen ajalta maksettavan työttömyysetuuden osalta. Kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden ja heihin rinnastettavien maahanmuuttajien osalta kunnalla ei kuitenkaan olisi rahoitusvastuuta työmarkkinatuesta kolmen vuoden ajalta ensimmäisestä kotikunta-merkinnästä. Muiden maahanmuuttajien osalta rahoitusvastuuta ei olisi yhden vuoden ajalta.

Työvoimapalvelujen ohjaus ja valvonta

Valtiolla olisi kokonaisvastuu työllisyydestä ja työvoimapalvelujärjestelmän toimivuudesta. Työ- ja elinkeinoministeriö vastaisi työvoimapalvelujen yleisestä ohjauksesta, kehittämisestä ja valvonnasta sekä seurannasta ja arvioinnista. Työllisyyden edistämiseksi asetettaisiin hallituskausittain valtakunnalliset tavoitteet, jotka valtioneuvosto vahvistaisi työ- ja elinkeinoministeriön esittelystä.

Valtioneuvosto asettaisi työ- ja elinkeinoministeriön yhteyteen työllisyyden edistämisen valtakunnallisen neuvottelukunnan, jossa olisivat edustettuina ainakin kunnat, työ- ja elinkeinoministeriö ja muut työllisyysasioiden ohjaamisesta vastaavat ministeriöt. Lisäksi neuvottelukunnassa olisi edustus valtion aluehallinnosta sekä työ- ja elinkeinoelämän järjestöistä.

Neuvottelukunnan tehtävänä olisi tukea työ- ja elinkeinoministeriötä työllisyyden edistämisen ohjaamisessa, seurata ja ennakoida työvoimapalvelujärjestelmän toimivuutta ja käsitellä työllisyyden edistämistä koskevia kehittämistarpeita.

Kuntien tukemiseksi työllisyyden edistämisessä työ- ja elinkeinoministeriö ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus kävisivät työvoimaviranomaisien kanssa säännöllisesti alueelliset yhteistyö- ja seurantakeskustelut. Keskusteluissa tarkasteltaisiin työllisyydenhoidon vaikuttavuutta, kehittämisen ja yhteistyön tarpeita seuranta- ja analyysitiedon sekä työllisyyden edistämislle asetettujen valtakunnallisten tavoitteiden perusteella.

Ehdotetussa laissa työvoimapalveluiden järjestämisestä säädettäisiin myös neuvottelumenettelystä tilanteessa, jossa työvoimaviranomaisen kyky työvoimapalvelujen järjestämiseen olisi kahden peräkkäisen vuoden aikana merkittävästi heikentynyt verrattuna muihin vastaaviin työvoimapalveluja järjestäviin työvoimaviranomaisiin. Työ- ja elinkeinoministeriö ja työvoimaviranomainen sekä valtionvarainministeriö neuvottelisivat ja sopisivat tilanteen korjaamiseksi laadittavasta toimintasuunnitelmasta ja sen seurannasta. Työvoimaviranomaisen tulisi laatia ja käsitellä viivytyksettä toimintasuunnitelma ja saattaa sitä koskeva päätös työ- ja elinkeinoministeriön sekä valtiovarainministeriön tietoon mahdollisia jatkotoimenpiteitä varten.

Aluehallintovirasto valvoisi työvoimaviranomaisia. Aluehallintovirastolla olisi toimivalta suorittaa valvontaa myös omasta aloitteestaan esimerkiksi valvontasuunnitelman pohjalta. Laissa säädettäisiin toimista, joihin aluehallintovirasto voisi ryhtyä valvonnan perusteella.

Julkisia työvoimapalveluja koskeva sääntely

Työnhakijan palveluprosessia koskeva sääntely noudattaisi voimassa olevaa työnhakijan palveluprosessia. Työnhakijan palveluprosessiin liittyvät tehtävät ja työnhakuvelvollisuuden asettaminen olisivat työvoimaviranomaisen tehtäviä.

Myös julkisena työvoimapalveluna järjestettävien palveluiden palveluvalikoima vastaisi julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa säädettyjä palveluja, pois lukien yritysten kehittämispalvelut, jotka olisivat jatkossakin ELY-keskusten järjestämisvastuulle kuuluvia palveluja. Julkisia työvoimapalveluja koskevaan sääntelyyn tehtäisiin joitakin muutoksia.

Julkisten työvoimapalveluiden tarjoaminen perustuisi asiakkaan palvelutarpeeseen. Työvoimaviranomaisen tulisi järjestää työvoimapalveluja asiakkaiden palvelutarpeiden mukaisesti. Laissa säädettyjen julkisten työvoimapalveluiden järjestäminen kuuluisi kuntien valtionosuustehtävään. Kunta voisi järjestää yleisen toimivaltansa puitteissa myös muita palveluja, joilla edistetään työnhakijoiden työllistymistä, mutta näihin ei myönnettäisi valtionosuutta.

Pääasialliset vaikutukset

Työvoimapalveluiden uudelleen järjestämisen ja esityksen välittömät vaikutukset kohdistuvat työnhakijoihin, työvoima- ja yrityspalveluja käyttäviin työnantajiin ja yrityksiin, nykyisin työvoima- ja yrityspalveluita ja niihin liittyviä tehtäviä hoitavaan henkilöstöön sekä valtion ja kuntien tehtäviin, hallintoon ja talouteen. Kuntien tehtävät kasvaisivat ja valtion tehtävät työvoimapalvelujen järjestämisessä vähenisivät huomattavasti.

Uudistukseen liittyviä riskejä arvioitiin osana esityksen valmistelua. Uudistuksen merkittävimmät riskit liittyvät työvoimaviranomaisen tehtäviin, tietojärjestelmiin, tiedolla johtamisen ja strategisen tason riskeihin sekä kustannuksiin. Riskien tunnistamisen lisäksi on arvioitu riskien laatua esimerkiksi keskinäisvaikutuksien, laajuuden ja toteutumistodennäköisyyden perusteella.

Työllisyysvaikutukset

Esitetyt muutokset vahvistaisivat työllisyyttä arviolta noin 7 000–10 000 työllisellä. Työllisyyden kasvu perustuu työ- ja elinkeinopalvelujen tuottavuuden, saatavuuden ja vaikuttavuuden kasvuun. Yhtenä keskeisenä työllisyyttä ja oikea-aikaista palvelua edistävänä rakenteellisena tekijänä toimisi kannustava rahoitusmalli, jonka arvioidaan kannustavan työvoimaviranomaisia vaikuttavampien palveluiden suunnitteluun ja palveluprosessien kehittämiseen ja siten vaikuttamaan työttömyyden keston lyhenemiseen.

Rahoitusmallin ulkopuolisiin työllisyysvaikutuksiin sisältyy epävarmuuksia johtuen olemassa olevien tutkimusten laadullisesta luonteesta. Kirjallisuuteen pohjautuen tehtäviensirron voidaan arvioida helpottavan lähipalveluiden saatavuutta ja näin nopeuttavan työnhakijan pääsyä työvoimapalveluiden piiriin ja sitä kautta työllistymistä. On myös mahdollista, että työvoimapalvelujen järjestämisvastuun siirto lisää paikallistasolla tapahtuvaa palveluintegraatiota, mikä tehostaisi työnhakijoiden palvelupolkuja. Lisäksi työvoimapalveluiden siirrolla paikallistasolle arvioidaan tutkimuskirjallisuuteen perustuen olevan vahvistava vaikutus erityisesti heikossa työmarkkina-asemassa olevien, nuorten ja maahanmuuttajien palveluprosesseihin ja työllisyyden parantumiseen.

Esityksen työllisyysvaikutuksia voivat vähentää vastaavasti muun muassa alueellisen yhdenvertaisuuden heikentyminen sekä työvoiman alueellisen liikkuvuuden hidastuminen.

Taloudelliset vaikutukset

Kunnille siirtyvien työvoimapalveluiden kustannukset ovat valtion vuoden 2022 talousarvion tasossa noin 700 miljoonaa euroa sisältäen 70 miljoonan euron lisäyksen uuteen asiakaspalvelumalliin. Kunnille siirtyisi pääosa työ- ja elinkeinotoimistojen tarjoamista palveluista, joihin nykyisin käytetty rahoitus kohdennettaisiin kuntien valtionosuuksiin. Valtionosuusrahoituksen määrää tarkistetaan vuosittain kustannustason muutoksella. Lisäksi jälkikäteen kahden vuoden viiveellä tehtävällä kustannustenjaon tarkistuksella on tarkoitus varmistaa, ettei valtionosuusjärjestelmän laskennallinen kustannuspohja erkaannu toteutuneesta kehityksestä koko maan tasolla.

Rahoitusmallin kannustavuus on tarkoitettu toimimaan ohjauskeinona, joka palkitsee tehtäviä tehokkaasti toteuttavia kuntia, mikä voi pitkällä aikavälillä näkyä kunnan taloudellisessa asemassa.

Esityksen vaikutukset valtiontalouteen syntyisivät muutoksista työvoimapalveluiden rahoitukseen, esityksen aiheuttamista tietojärjestelmien muutostarpeista sekä siirtymävaiheen muutuskustannuksista. Keskeisenä periaatteena olisi se, että siirtyvien palveluiden järjestämisestä aiheutuvat budjetoidut kustannukset siirtyisivät osaksi kuntien valtionosuutta. Tietojärjestelmämuutoksista valtiolle aiheutuvat kustannukset perustuisivat

palvelualustan, asiakastietojärjestelmäkokonaisuuden, työvoimapalvelujen valtakunnallisen tietovarannon sekä eri viranomaisten tietojärjestelmien, kuten tulotietojärjestelmän, välisten rajapintojen ylläpitämisestä, kehittämisestä ja laajentamisesta työvoimaviranomaisten käyttöön. Uudistuksen muutostekijät syntyisivät henkilöstömuutoksiin valmistautumiseen liittyvään muutoksen tukeen, kuten muutosvalmennuksiin ja perehdytysohjelman laatimiseen. Lisäksi muutostekijöitä syntyy muun muassa yhteistoimintaneuvottelujen valmistelusta ja toteutuksesta.

Yritysvaikutukset

Yritysvaikutuksien arvioidaan painottuvan työvoimaintensiivisille aloille tai aloille, jotka ovat erityisen herkkiä työvoiman kysynnän ja tarjonnan vaihtelulle ja jotka hyödyntävät julkisia työvoima- ja yrityspalveluita. Työvoimaviranomaiset vastaisivat jatkossa työnantajille suunnatuista julkisista työvoimapalveluista ja antaisivat yritystoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen liittyvää neuvontaa. Lisäksi työvoimaviranomaiset vastaisivat jatkossa starttirahan myöntämisestä. Työnantajapalvelujen ja starttirahan siirtyminen työvoimaviranomaisten vastuulle mahdollistaisi julkisten työvoimapalvelujen ja kuntien elinvoimapolkujen yhteensovittamisen, minkä arvioidaan helpottavan uuden yritystoiminnan käynnistämistä sekä yritysten toimintaedellytyksiä alueellisesti.

Yritysten hallinnollisiin kustannuksiin ei tulisi muutosta, sillä uudistuksessa ei esitetä uusia velvoitteita yritysten tiedonantovelvollisuuksiin tai raportointiin. Esitys ei sisällä ehdotuksia, jotka lisäisivät yritysten sääntelytaakkaa. Yritysten tulisi yhteistoimintalain mukaan tehdä työvoimaviranomaiselle ilmoitus mainituissa laissa tarkoitettujen muutosneuvottelujen aloittamisesta. Yrityksillä on nykyisin velvollisuus tehdä mainittu ilmoitus työ- ja elinkeinotoimistolle, joten muutos ei lisäisi hallinnollista taakkaa.

Uudistuksella arvioidaan olevan vaikutuksia työvoima- ja yrityspalveluja ostopalveluina tuottaviin yrityksiin. Järjestämisvastuussa oleva työvoimaviranomainen päättää jatkossa järjestämiensä palvelujen tuottamisesta. Laissa ei edellytetä, että työvoimaviranomainen hankkii palvelut yksityisiltä palveluntuottajilta, vaan se voisi myös tuottaa palveluita itse. Vuonna 2020 kuntien tai kuntayhtymien omistamat oppilaitokset tuottivat 24 prosenttia koulutus- ja valmennuspalveluiden kursseista. Vastaavasti yksityiset palveluntuottajat tuottivat 61 prosenttia ja valtio ja muut organisaatiot 15 prosenttia kyseisistä ostopalveluista. Uudistuksen myötä on oletettavaa, että kuntaomisteisten organisaatioiden markkinaosuus tulee kasvamaan, jos merkittävä osa kunnista ryhtyy tuottamaan aikaisemmin ostopalveluina hankittuja palveluita itsenäisesti. Vastaavasti yksityisten yritysten markkinaosuus pienentyisi.

Uudistus tulee todennäköisesti vaikuttamaan myös yksityisiltä palveluntuottajilta hankittavien ostopalveluiden määrään ja kokoon. Nykyisellään palveluhankinnat on toteutettu ELY-keskuksissa keskitetysti laajoina kokonaisuuksina huomioimalla ELY-alueen tai maakunnan kokonaistarpeet. Koska jatkossa hankintatoimi jakautuu entistä pienempiin yksiköihin ja hankinnat kattavat aikaisempaa pienempiä alueita ja työnhakijaryhmiä, on todennäköistä, että myös hankittujen ostopalveluiden koko tulee olemaan nykyistä pienempi. Yhtenä riskitekijänä hankintojen toimivuuden näkökulmasta on yksityisten palveluntuottajien markkinahintojen eriytyminen, joka saattaisi koskettaa erityisesti pieniä alueita. Yksityisen palveluntuottajan näkökulmasta hyvin pienille markkina-alueille sijoittuvien ostopalveluiden tuottamispalkkion ja tuottamiseen liittyvien järjestämiskustannusten erotus voi olla hyvin pieni tai negatiivinen. Riskiä voi vähentää

työvoimaviranomaisten keskinäinen yhteistyö laajempien hankintojen teossa.

Uudistuksella voi olla myös vaikutuksia ostopalvelumarkkinoiden laajuuteen ja yritysten väliseen kilpailuun. Nykyisellään yksityiset palveluntuottajat ovat keskittäneet toimintansa suurten ja keski suurten kaupunkien yhteyteen. Maakuntien reuna-alueilla tai pienemmissä kunnissa yksityisillä palveluntuottajilla ei ole juurikaan itsenäistä toimintaa. Uudistuksen myötä palveluntuottajille voi muodostua kannustin laajentaa toimintaansa myös näille alueille, mikä lisää palveluiden saatavuutta ja kilpailua. Hankittavien ostopalveluiden nykyistä pienempi koko ja kannattavuuteen liittyvät riskit voivat kuitenkin heikentää tätä kehitystä. Kun markkinoiden maantieteellinen ulottuvuus kasvaa, voi uudistus kuitenkin myös lisätä pienten palveluntuottajien mahdollisuuksia osallistua työvoimaviranomaisten järjestämiin kilpailutuksiin.

Voimaantulo ja uudistuksen toimeenpano

Ehdotetuista laeista järjestämislaki, laki työllisyyden edistämisen monialaisesta edistämisestä sekä laki elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksesta annetun lain muuttamisesta saatettaisiin voimaan erillisellä voimaannpanolailla (laki työvoimapalveluiden järjestämisestä annetun lain ja eräiden siihen liittyvien lakien voimaannpanosta 4. lakiehdotus), joka on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian.

Voimaannpanolailla myös kumottaisiin julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettu laki ja työllistymistä edistävästä monialaisesta yhteispalvelusta annettu laki 1.1.2025 lukien.

Lait on tarkoitettu tulemaan pääosin voimaan 1.1.2025. Järjestämislain lainkohdat, jotka koskevat järjestämisvastuullisten tahojen muodostamista ja siihen liittyvää ilmoittamisvelvollisuutta sekä valtioneuvoston päätöksentekooikeutta tulisivat voimaan 1.4.2023. Kuntien tulisi muodostaa työllisyysalueet sekä jättää mahdolliset poikkeuslupahakemukset 31.10.2023 mennessä. Työvoimapalveluiden järjestämisvastuu ja niihin liittyvät tehtävät siirtyisivät kunnille 1.1.2025, jotta toimeenpanoon valmistautumiseen jää aikaa.

LIITE

Ppt-esitys

Laati:
hallitusneuvos Jan Hjelt
hallitussihteeri Meri Pensamo